

მგზავრის სიმღერა

თავგანწირულად მინდორ–ველად
მიმაფრენს ცხენი.
გაზაფხულია... სიო დაჰქრის
კიდიოთი კიდუ:
მზე სხივებს აფრქვევს ქვეყანაზე
შვების მომფენი,
არე–მიდამოს ღვთაებრივი
ატკბობს სიმშვიდე.
ამ სიმშვიდეში მე ვერ ვპოვე
ვერც სიტკბოება.
ვერც რამ ისეთი სასიცოცხლო
და სანეტარო.
და ჰქროლე, ქარო! მე არ მიყვარს
ეგ მყუდროება,
მე ქარიშხალთან შებმა მინდა...
დაჰქროლე, ქარო!